

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i zasady pewności prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej powinien być w zgodzie ze stosownym orzecznictwem dojść do wniosku, iż nie można w rozsądny sposób podnosić, że jedna lub druga z dwóch możliwych wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – odnoszących się do kwestii, czy referencyjny okres 10 lat kończy się wraz z pierwotnym wstąpieniem do służby, czy wraz ze wstąpieniem do służby jednostki oddelegowania – jest tak oczywiście bezzasadna, że ma zastosowanie art. 85.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji i art. 19 TUE, ponieważ ze względu na zastosowanie rozbieżnych i niekompatybilnych przepisów prawa krajowego i prawa Unii w przedmiocie bezpodstawnego wzbogacenia wnoszący odwołanie jest poddany dyskryminacji w porównaniu do sytuacji, w której zastosowanie ma tylko krajowy porządek prawny, jako że nie może on powoływać się wobec Komisji na okoliczność, iż wzbogacenie już nie istnieje.
3. Zarzut trzeci dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Unii ze względu na to, że wskutek postanowienia, iż nadpłata musi zostać uznana za bezprawną, i nałożenia na skarżącego obowiązku zwrotu nadpłaty na rzecz Komisji wyrządzono wnoszącemu odwołanie szkodę.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – DenizBank/Rada

(Sprawa T-798/14)

(2015/C 089/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DenizBank A.Ş. (Esentepe, Turcja) (przedstawiciele: M. Lester i O. Jones, barristers, R. Mattick i S. Utku, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. ⁽²⁾ (zwanym dalej łącznie „spornymi środkami”) w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania art. 1 decyzji z dnia 8 września 2014 r. oraz art. 1 ust. 5 rozporządzenia z dnia 8 września 2014 r.; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia nałożenia spornych środków na stronę skarżącą. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła jej żadnego uzasadnienia nałożenia na nią spornych środków ani nawet nie powiadomiła jej o umieszczeniu jej nazwy w wykazie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do skutecznej kontroli sądowej przysługujących skarżącej. Skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła jej uzasadnienia ani dowodów uzasadniających nałożenie na nią spornych środków, ani nie umożliwiła jej wyrażenia opinii w sprawie, która jej dotyczy, i w ten sposób przeszkodziła także Trybunałowi w „dokonaniu skutecznej kontroli sądowej”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że w zakresie, w jakim Rada nałożyła na skarżącą sporne środki, naruszyła ona w wielu kwestiach umowę międzynarodową zawartą przez Turcję i Unię Europejską w Ankarze (oraz protokół dodatkowy do tej umowy).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Radę zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, a także nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego ograniczenia praw podstawowych skarżącej przez Radę.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 271, s. 54).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. L 271, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2014 r. – Zoofachhandel Züpke/Komisja

(Sprawa T-817/14)

(2015/C 089/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zoofachhandel Züpke GmbH (Wesel, Niemcy), Zoohaus Bürstadt, Helmut Ofenloch GmbH & Co. KG (Bürstadt, Niemcy), Zoofachgeschäft – Vogelgroßhandel Import-Export Heinz Marche (Heinsberg, Niemcy), Rita Bürgel (Uthleben, Niemcy), Norbert Kass (Altenbeken, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin C. Correll)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanej naprawienia szkody, jaka wystąpiła u skarżących wskutek wydania zawartego w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 318/2007 z dnia 23 marca 2007 r. (Dz.U. L 84, s. 7) lub w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 139/2013 z dnia 7 stycznia 2013 r. (Dz.U. L 47, s. 1) zakazu o niemalże światowym zasięgu dotyczącego przywozu do UE ptaków złowionych w środowisku naturalnym i obejmującego okres od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia dzisiejszego;
- obciążenie Komisji kosztami sądowymi i pozasądowymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja wskutek bezkrytycznej kontynuacji zakazu przywozu o nadzwyczaj szerokim zasięgu geograficznym naruszyła przysługującą skarżącym wolność prowadzenia działalności oraz – częściowo – prawo własności. Zakaz ten w świetle istniejących w każdym razie od roku 2010 dostępnych badań naukowych nie jest do uzasadnienia poprzez względy wyższej rangi, takie jak ochrona zdrowia.